

Expeditie Oma Club

Expeditie Oma Club

Wil van der Linde

Schrijver: Wil van der Linde
Coverontwerp: Wil van der Linde
Illustraties: Wil van der Linde
ISBN: 9789464055122
© Wil van der Linde

Terug in Nederland! | Milans vlog

#video 1395 465K weergaven

De camera staat aan. Met mijn arm gestrekt, ga ik los:

‘Welkom in deze video, ik ben Milan en het is vandaag twintig augustus. We zijn in Nederland en op het strand!’ roep ik en loop een rondje door het warme zand. Parasols, witte strandhuisjes en roodverbrande mensen komen achter mij in beeld.

‘Ik snap niet dat al die Nederlanders in de zomer naar ons toe komen, het weer is hier supervet en er is een te gek zandstrand, zonder scherpe kiezels zoals bij ons,’ ga ik vrolijk verder.

‘Even een flashback, in de afgelopen weken heb ik een paar mysterieuze video’s gedeeld op mijn vlog. Ik vroeg om hulp. En gasten, supergave volgers, die hulp kwam er!’ roep ik. ‘Zonder jullie was het nooit gelukt.’

Kijkend in de camera, vraag ik: ‘Willen jullie nu wel eens weten wie het zijn?’ en begin met rennen. Rennend over het hobbelige zand, roep ik naar het scherm: ‘En ik kan ze nu eindelijk aan jullie voorstellen!’

Als ik vlakbij ben, stop ik met rennen zodat ik het groepje van vijf nog beter kan filmen.

Naar me omkijken doen ze niet, ze blijven zitten in een kring. Ik film nog even verder en dan draai ik de camera weer om.

‘Dit zijn ze dus: de leden van de Expeditie Oma Club. Helemaal links zit Noura, de blonde jongen naast haar is Ruben, de andere jongen heet Lars, naast Lars zit Esmee en naast haar zit Anna.’

‘En weet je wat?’ zeg ik. ‘Ik stop nu met praten en de Expeditie Oma Club neemt het nu van me over. Ze vertellen je om beurten alles over hun avontuur.’

‘Noura, begin jij als eerste en geef je daarna de camera door aan Ruben?’ vraag ik en een jong meisje met lang donkerbruin haar draait zich om. Ze knijpt haar ogen dicht omdat ze tegen de zon inkijkt. Lachend pakt ze de camera over. Ze twijfelt even, maar dan begint ze, gewoon bij het begin.

En ik? Ik pak mijn handdoek uit de tas en rol hem uit op het zachte zand. Ik plof neer, doe mijn ogen dicht en luister nog een keer naar het hele verhaal.

1 Mijn nieuwe school | Noura

Ik pulk aan het dopje van mijn pen en zit ondertussen te luisteren naar de herrie bij de kapstokken. Juf Diana doet de deur van het lokaal open en de andere kinderen stormen naar binnen. Ze staren me aan.

Een jongen met spierwit haar en een grote grijns op zijn gezicht struikelt over de poten van mijn stoel en heeft mij, als enige van de klas, nu pas in de gaten. Verbaasd kijkt hij om. De dunne jongen die achter hem staat, lacht en grist meteen zijn telefoon weg.

‘Jongens en meisjes, dit is Noura,’ zegt juf als de klas minuten later eindelijk stil is. ‘Noura, welkom!’ zegt ze vrolijk, terwijl ze de deur van het klaslokaal sluit.

Ik kijk nieuwsgierig om me heen als Juf Diana de schriften uitdeelt. Op deze kleine school zitten alle kinderen van groep zes, zeven en acht bij elkaar. Als de anderen van groep zes en zeven bezig zijn, komt de juf naar ons toe. Terwijl ze een stoel pakt en erbij komt zitten, zegt ze: ‘Ik heb jullie al voor de vakantie verteld over Noura. Zij komt uit Syrië.’

Juf Diana kijkt mij aan. ‘Hoelang woon je nu hier?’

‘Twee jaar,’ vertel ik.

Juf knikt en zegt: ‘Als je mijn uitleg niet begrijpt, kun je het altijd aan de andere kinderen vragen.’ Ik knik.

‘Misschien is het leuk als we een kort voorstelrondje doen, zodat Noura weet wie jullie zijn,’ zegt juf Diana.

‘Ruben, begin jij maar,’ zegt ze en ze kijkt naar de jongen met het witte haar. Een grote grijns verschijnt op zijn gezicht.

‘Ik ben Ruben en woon in het hotel vlakbij de trap naar het strand. Ik zit op scouting, gamen vind ik ook erg leuk. In de zomer ga ik soms skim boarden in de branding. Ik heb een hele mooie plank waar ik mee kan stunts.’

‘Ok, jij bent dus vaak op het strand,’ zegt juf en Ruben knikt. ‘En nu jij Lars, vertel maar,’ zegt juf Diana. Een dunne jongen met bruin haar is nu aan de beurt.

‘Ik ben Lars en wij wonen vlakbij de vuurtoren. Ik heb een zus en verder doe ik dezelfde dingen als Ruben.’

Ruben lacht. ‘Jij zit veel vaker te gamen.’

Het meisje rechts van Lars lacht verlegen als ze vertelt:

‘Ik ben Esmee en woon met mijn moeder boven de pizzeria. Knutselen vind ik leuk en ik zit op paardrijden.’

‘En nu jij nog Anna’, zegt juf Diana en ze kijkt naar het meisje dat wel een beetje op mij lijkt. Hetzelfde haar en gezicht. Ze vertelt: ‘Ik woon op de boerderijcamping net buiten het dorp. We hebben veel dieren en ik heb een verzorgpony. In het weekend ben ik bijna altijd bij mijn opa en oma in Terneuzen.’

‘Noura?’ vraagt juf. ‘Wil je wat vertellen over jezelf?’

Ik knik. ‘Ik woon nu twee jaar in Nederland. Daarvoor woonden we in Damascus, de hoofdstad van Syrië. Ik heb twee broers en ik hou van lezen en tekenen.’

‘Leuk’, zegt juf en ze vertelt: ‘Wij zijn blij dat je hier op school komt, want er zitten nu maar vier kinderen in groep acht. Je vorige juf vertelde al dat je zo snel Nederlands hebt geleerd.’ Ze staat weer op en terwijl ze haar stoel wegzet, kijkt ze me aan en zegt: ‘Knap van je.’

Een paar maanden later spreek ik de taal al een stuk beter en ben ik gewend aan de nieuwe school. Anna en Esmee zijn heel aardig en helpen me altijd. Lars is slim, wel een beetje een betwetertje en Ruben, die is altijd vrolijk en gezellig. Ruben moet altijd lachen om de manier waarop ik zijn naam uitspreek. Na school spreken we vaak af met zijn vijven. Meestal gaan we naar het strand.

Dit keer waait het hard. De golven staan hoog en het zand waait op en schuurt in mijn gezicht. Ruben heeft een grote vlieger meegenomen die we om beurten vasthouden. Het is superleuk, maar na een half uurtje heb ik al pijn in mijn armen, omdat de wind zo sterk is.

‘Gaan we naar de hut?’ roep ik tegen de wind in. We lopen terug de duinen in en achter de bunker hollen we de duinpan af naar beneden. Daar staat onze hut. Nou ja hut, het is eigenlijk een oud voorraadschuurtje van Staatsbosbeheer dat niet meer wordt gebruikt. Ruben en Lars hebben het schuurtje tijdens de zomervakantie ontdekt en het ingericht met oude spullen die uit het hotel komen van Rubens ouders. Het is nu een vijfsterren hut met een vloerkleed, een schemerlamp en van die stoelen waar je lekker diep in wegzakt. We zitten er bijna elke dag.

Over vier dagen begint de kerstvakantie en daarom knutselen we de hele ochtend aan lichtjes voor het kerstdiner op school.

Na de grote pauze zegt juf Diana: ‘Jullie krijgen van mij ook nog een speciale schrijfo opdracht voor Kerstmis. Ik geef alleen de titel en dit is ook meteen het onderwerp van het verhaal. Verder mag je helemaal zelf weten waar het over gaat. Begrijpen jullie de opdracht?’ We knikken.

‘Jongens en meiden,’ zegt ze, ‘Luister goed, ik lees zo meteen de titel op. Daarna moet het helemaal stil zijn. Jullie mogen dus niet samen overleggen. En tot slot,’ vertelt ze verder, ‘De twee mooiste verhalen lees ik aan jullie voor tijdens het kerstdiner, dus doe je best.

De titel van jullie verhaal is:

Voor wie maak ik mijn kerstlichtje?

Veel succes!’

2 Een gamende oma | Ruben

Voor wie maak ik mijn kerstlichtje? Weet ik veel, ik heb geen idee. Voor mijn moeder misschien? Maar dat doet natuurlijk iedereen al.

Wacht eens, ik kan mijn lichtje voor oma maken. Oma is twee weken geleden gevallen op straat. Ze heeft

haar heup gebroken en nu kan ze bijna niets. Ze verveelt zich enorm. Ja, dat doe ik. Ik begin meteen met schrijven.

Ik kijk op van mijn blaadje. Esmee zit te zuchten en op haar nagels te bijten. Ze schrijft een stukje en krast het dan weer door. Anna heeft nog helemaal niks opgeschreven. Ze zit diep na te denken boven een leeg vel.

En Lars begint steeds opnieuw. Hij is al aan zijn derde blaadje begonnen. Noura zit al te schrijven. Soms vraagt ze zachtjes hulp aan juf wanneer ze een Nederlands woord niet weet. Daarna gaat ze snel verder.

‘Ik heb mooie verhalen gelezen, jullie hebben echt je best gedaan. Er waren er twee, die er echt bovenuit sprongen,’ vertelt juf een dag later. ‘Ik lees ze vanavond aan jullie voor. Het eerste is geschreven door Ruben,’ zegt ze en ik ben verbaasd. Mijn verhaal? Dat had ik nooit verwacht. ‘En het andere verhaal is van Noura,’ vertelt juf daarna.

Er brandt alleen kerstverlichting, dus is het een beetje donker op school. We hebben allemaal een schaal met eten meegebracht van thuis en het duurt een tijdje voordat iedereen zit.

Als het stil is begint juf Diana met praten en zegt: 'Voordat we gaan eten, wil ik twee prachtige kerstverhalen voorlezen, die geschreven zijn door Ruben en Noura.' Ze begint met mijn verhaal en schiet in de lach, zodra ze voorleest dat ik met mijn oma aan het gamen ben. Ik heb het haar vorige week geleerd, zodat ze zich niet meer hoeft te vervelen. De kinderen klappen. Nu is het verhaal van Noura aan de beurt.

Voor wie maak ik mijn kerstlichtje?

Mijn kerstlichtje maak ik voor oma. Ik heb mijn oma al bijna drie jaar niet gezien en ik mis haar heel erg. Mijn oma is heel leuk. Voel je je onzeker? Praat met haar en je durft weer. Mijn vriendinnen noemden haar zelfs oma als ze bij ons kwamen spelen. Ze woonde bij ons in huis, eigenlijk al sinds opa is overleden.

Ze woont nu in Griekenland in een vluchtelingenkamp. Ze is niet met ons meegekomen naar Nederland, het reizen was te zwaar voor haar. Mijn oma zei: 'Ik red me hier wel. Kom me later maar halen.'

Thuis noemde oma mij 'Nor el Jida'. Dit is Arabisch en betekent: Licht van oma. Mijn naam Noura betekent namelijk 'licht' in onze taal.

Als ze straks weer bij ons woont, vinden jullie haar vast ook heel leuk. Ze is grappig en helemaal niet ouderwets. Ik mag altijd alles.

Lieve oma, ik mis je heel erg en hoop dat je snel bij ons bent. Ook hoop ik dat je het niet heel koud hebt, daar in Griekenland. En ik hoop dat je genoeg te eten hebt. Wij denken altijd aan je en daarom maak ik dit lichtje voor jou.

Juf haar stem trilt een beetje als ze het laatste stukje voorleest. In de klas is het stil.
‘Wat een prachtig verhaal Noura, heel knap geschreven,’ zegt juf. ‘Ik hoop dat je oma snel naar Nederland komt.’

Tijdens het eten kletsen we over van alles en nog wat.
‘Hebben jullie nog opa’s en oma’s?’ vraagt Noura en ze kijkt ons aan. We knikken allemaal.
Anna vertelt: ‘Ik heb ook een hele leuke oma. Ik woonde eerst bij mijn oma en opa omdat mijn ouders niet voor me konden zorgen. Ik zie mijn eigen moeder bijna nooit en daarom woon ik in een pleeggezin.’ Ze laat een foto zien van zichzelf, samen met haar oma op het strand. Noura schiet in de lach.

‘Ze lijkt op mijn oma!’ lacht ze, ‘Hetzelfde haar en gezicht!’
‘Jullie lijken ook op elkaar,’ zeg ik en Lars en Esmee knikken. Anna en Noura maken samen meteen een selfie.
‘Zusje’ zeggen ze tegelijk. Ze schieten in de lach en omhelzen elkaar.

3 Het lichtje van hoop | Noura

Ik vond het wel eng toen juf vroeg of ze mijn verhaal mocht voorlezen in de klas. Ik was bang dat de andere kinderen me gingen uitlachen, omdat ik nog niet zo goed Nederlands kan. Toen ik dit tegen juf zei, hebben we het samen nagekeken op taalfouten.

Het is trouwens echt waar dat mijn oma nog in Griekenland is. Eerst woonden we in Syrië en daar zat ik op school. Ik nam vaak vriendinnen mee naar huis en ook de vrienden van mijn broer, Rayan en Amir, kwamen veel bij ons thuis.

Op een ochtend liep ik naar school toen ik bij het hek allemaal mensen zag staan die naar iets stonden te wijzen. Toen ik dichterbij kwam, zag ik het ook. 'Nu is het jouw beurt, dokter', las ik in grote sierlijke Arabische letters op de muur van de school. Met de dokter wordt Assad bedoeld, hij is van beroep dokter, maar ook de baas in dit land. In ons land mag je geen onaardige dingen zeggen over de president of andere belangrijke mensen. Doe je dit wel, dan kom je in de gevangenis en loopt het niet goed met je af.

Zachtjes praatte ik erover met mijn vriendinnen toen we naar binnengingen. Iedereen deed net of er niets aan de hand was en we gingen gewoon aan de slag. Ik zat te werken aan een toets en schrok op van een deur die hard dicht sloeg. Toen ik opkeek, zag ik politie door de gang

lopen. Ze liepen onze klas voorbij en gingen naar binnen in het lokaal van mijn broer. Even later zag ik Rayan en Amir, met de handen geboeid op hun rug, door de gang lopen. Heel even keek Rayan ons lokaal in en ik zag aan zijn gezicht, hoe bang hij was.

‘Ga maar even naar je kamer, Noura,’ riep oma al vanuit de keuken toen ik de voordeur net achter me dicht had gedaan. Vanuit de gang kon ik nog net zien dat Rayans moeder bij ons aan de keukentafel zat.

Mijn ouders, de buren, alle bewoners van onze stad waren boos dat zelfs kinderen in de gevangenis werden gegoooid. Ze gingen de straat op om te protesteren. Na een paar dagen kwamen Rayan en Amir weer thuis, maar toch bleven mensen boos de straat opgaan. Er werden gebouwen vernield en huizen in brand gestoken. De politie begon te schieten. Steeds meer buren en familie vluchtten weg, maar wij niet, wij bleven. Tot de dag van het bombardement, de dag dat ik mijn zusje Yasmin verloor.

‘Geef me maar een hand’, zei oma een paar dagen later en ze keek me fronsend en ernstig aan. Het was tijd om te gaan. Na een paar meter stond ik stil en keek nog één keer om. Mijn donkerblauwe gordijntje met de gele sterretjes wapperde als een gerafelde oude lap uit het gat in de muur, waarachter ooit mijn kamer was. Oma trok me zachtjes mee. We begonnen te lopen en we bleven maar lopen, dagenlang. Ik kreeg er blaren van op mijn voeten. Ik was verdrietig, dacht steeds aan Yasmin. Ik voelde me schuldig. Waarom had ik haar niet geholpen?

We sloften door, tot mijn broer ineens stil stond.

Hij hield een hand boven zijn ogen en wees met de andere hand: ‘Kijk daar, daar is een stad van witte tenten.’

